

ja nukrust, jái rahhuliseks, ka röömsaks Jummalas, ja tānnas süddamest Tedda, kes temmale sähherdust abbitasat ja pead olli annud.

Wasto õhto aega tulli siiniasamma maiasse kaks wõdrast meest; ja olid mehhed hakkanud teine teisega jutto aia- ma, siis wõdrad nimmetasid ka, et nende wallitseja, Saksen Mersepurri Würst, neid olli läkkitanud Pranpurri maalt árraaetud Kerhardit otsima. Tuba naene kohkus jálle, mäeldes isse enneses: „Kes teab mis uut hääda ta meie peale tulleb!“ Agga temma mees olli wahwa ja kindel lotuses Jumala peale, ja ütles end seddasamma ollewat, keda nemmadi otsisid. Mehhed andsid kohhe Würeti kirja temma kätte, ja see tootati temmale head palka, kuni uut kohta piddi

leidma. „Wata,“ ülles temma ueste, ja nüüd jo römo párrast nutja naesele: „Wereta Jehowa peale omma teed, ja loda Temma peale, kül Temma toimetab kõik hästi!“ — Olli kül hääda suur, Jumala abbi siiski surem veel! Pea sai Kerhard jálle ue kohha peale ja surri siina 70 aastat wanna, ja temma kog godus ðnnistas tedda ja mitto Risti innimest ðnnistab tānnapääwki veel sedda wahwa ja wagga ðppetajat ja laulo tegijat.

Kui sesamma Kerhardi laul, mis temma seal tee peal olles murre koorma al teinud, olli trükitud, siis se sai ka Kerhardi endise wallitseja kätte Pranpurri maale. Kui temma sedda olli luggenud, siis on temma küssinud: kes se wagga Jumala mees olnud, kes